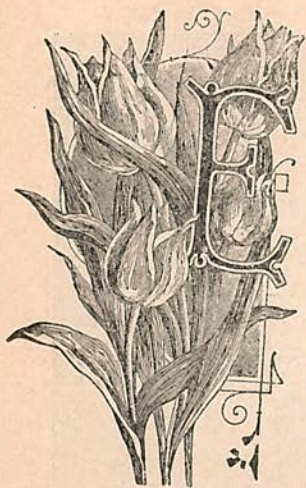

Честность.

динъ много бѣденъ селянинъ ималъ шесть дѣца. Веднажъ, като орѣлъ на нивата мислилъ си: „Боже! Боже! Кой ще прѣхранва дѣцата ми, ако падна боленъ? . . . Сега, като съмъ здравъ и постоянно работя, едва изкарвамъ за хлѣбъ, а тогава!“. . .

Тъкмо когато си мислилъ това и билъ много натъженъ, оралото му ударило въ нѣщо твърдо; воловетъ спрѣли. Погледналъ селянинътъ, що е за прѣло оралото и, що да види? — едно гърне съ златни монети. Зарадвалъ се селянинътъ, вземалъ гърнето и тръгналъ да ги занесе у тѣхъ. Но, като изминалъ нѣколко крачки, дошла му нова мисль: „Благодаря ти, Боже. . . Но кои ли сж тѣзи пари? Кой ги е закопалъ въ нивата ми? . . .“

Тази нива бѣдния селянинъ билъ купилъ отъ единъ свой съсѣдъ, който толкова западналъ, че станалъ по сироманъ отъ него. А бащата на този човѣкъ билъ много богатъ и прочуть. Въ врѣме на една война, той билъ убитъ.

„Това богатство, казвало му единъ вътрѣшенъ гласъ, го е закопалъ баща му прѣди вой-